

сумнителнытъ случайности на войната и на ударытъ на сраженіята?

— Успокой са, мила моя! Положеніето ми като драгоманъ е положеніе почетно, но не и опасно. .

— Умолявамъ та, Сотире, отложи или подобръ изна-мѣри единъ предлогъ предъ императсра и не ходи тамъ, не са отдѣляй отъ младата си сунруга, която на тебе одного гледа и са надѣе. Какво искашь да ти кажъ. Азъ не съмъ суевѣрна, но отъ нѣколко дни страшны сънища смущаватъ съня ми. Помнишь ли преди три почти години, Сотире, кър-вавата онъзи сцена, която обагри съ кръвь прекрасныя онзи празникъ, който фамилно празнувахмы когато са извърши нашето обрученіе? . . . Помнишь ли трагическата онъзи смъртъ на Гирджика и сатанинскыя онзи образъ на проклет-тя онзи убійца? . . .

— Но какво отношеніе иматъ онъзи печалны минълы работы, мила моя Юліе, съ настоящето? Остави, молята пла-менно, скръбнытъ възпоминанія и гледай настоящето. Удър-жи сърцето си! Знаж колко си нѣжна къмъ мене, и ако за нѣколко време са лишимъ взаимно отъ зрѣлицето на единъ другый, знай че сунругытъ ти са излага и жаеае и тича за да приготви за сунругеството ни и за бждъщето, свѣтло поприще и посвѣтло щастіе.

— И тый не са шегувашъ? Сериозно прочее ми гово-ришь че е нужио да отидешъ?

— Желаяхъ да не та безпокож до послѣдната ми-нута; но. . . .

— До послѣдната? но тогасъ ты бы былъ жестокъ, мой Сотире.

— Ето прочее, мила моя, евявамъ ти го сега . . .

— Неможе ли да са отбѣгне?

— По никой начинъ. Дадохъ положително обѣщаніе на императора.